

■ «Μοῦ τὸ θύμισε ὁ Ἄγγελος...»

Ἡ θαυμαστὴ σωτηρία ἐνὸς ἁμαρτωλοῦ*

Πόση σωτήρια δύναμη ἔχει ἕνας καλὸς λόγος,
ἕνας λόγος τοῦ Θεοῦ!

Ἐνα ἀκόμη γεγονὸς, πολὺ θαυμαστό, ποὺ ἀφορᾷ ἴαση καὶ σωτηρία ψυχῆς, εἶναι τὸ ἀκόλουθο. Τὸ ἀφηγήθηκε μιὰ σεβαστὴ κυρία, προσκυνήτρια τῆς Παναγίας τὸν Μάιο τοῦ 2009. Τὸ ἄκουσε ἀπὸ τὸν πατέρα της, ὁ ὁποῖος ἐγνώριζε τὸν ἄνθρωπο τῆς κατωτέρω ἱστορίας, διότι ἦταν συγχωριανὸς του σ' ἕνα χωριὸ τῆς περιφερείας Καλαβρυτῶν.

Ὁ χωρικὸς αὐτὸς ἦταν ἕνας ἄνθρωπος μὲ πολλὰς ἁμαρτίες. Ἦταν φιλόνομος, ἄπληστος καὶ ὕβριστής. Ἦταν καὶ «χωματολόγος».

Σὲ ἐρώτηση: τί σημαίνει αὐτό;... ἡ κυρία ποὺ διηγήθηκε τὴν ἱστορία εἶπε, πὼς «χωματολόγο» λέγανε στὸ χωριὸ ὅποιον ἔκλεβε τὸ χῶμα, τὴν γῆ τοῦ διπλανοῦ του, μετακινώντας τοὺς φράκτες!

* * *

Κάποτε, σὲ μιὰ θύελλα ποὺ ξέσπασε στὸ χωριό, ἔπεσε κεραυνὸς στὸ σπίτι τοῦ «χωματολόγου» καὶ τὸν χτύπησε, καθὼς καθόταν σὲ μιὰ καρέκλα! Ἐκεῖ ἔμεινε «στὸν τόπο», ποὺ λέμε. Δὲν κἀηκε, ἀλλὰ ἔγινε σὰν κουβάρι, διπλωμένος τόσο ποὺ δὲν μπορούσαν νὰ τὸν τεντώσουν γιὰ νὰ τὸν βάλουν στὸ φέρετρο νὰ τὸν κηδέψουν.

Ἔτσι βρέθηκαν σὲ ἀμηχανία καὶ πέρασε ὀλόκληρη ἡμέρα, χωρὶς νὰ τολμοῦν νὰ κάνουν κάτι. Στὸ τέλος, οἱ πιὸ τολμηροὶ ἀπεφάσισαν νὰ τὸν τεντώσουν γιὰ νὰ τὸν κηδέψουν.

Καθὼς ὅμως τὸν τέντωναν, ὁ «χωματολόγος» ἐπανῆλθε! Ἀναστήθηκε μπροστὰ στοὺς ἐκπληκτοὺς χωριανούς!

Ἀναστατώθηκε ὅλο τὸ χωριὸ καὶ μόλις ξεπέρασαν τὸν τρόπο τους, κάθισαν κοντά του, γιὰτὶ δακρυσμένος ἐκεῖνος, μὲ ἤρεμο καὶ ταπεινὸ ὕφος, ἀφοῦ ζήτησε συγγνώμη ἀπὸ ὅλους γιὰ τὴν προηγούμε-

νη συμπεριφορά του παρουσία και του Ίερέως, τούς εἶπε τὰ ἐξῆς ἀποκαλυπτικά:

- **Χωριανοί μου, στην ζωή με ξανάφερε τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ ζήσω τὴν μετάνοιά μου καὶ νὰ διορθώσω τὴν ζωή μου, πού, ὅπως γνωρίζετε ὅλοι, δὲν ἦταν καθόλου καλή...**

Ὅταν λοιπὸν πέθανα κεραυνόπληκτος, ἕνας νέος φωτεινός, λευκοντυμένος, με κάλωσυνάτο γλυκὸ πρόσωπο, κρατῶντας ἕνα βιβλίο στὰ χέρια του, με πῆγε καὶ με γύρισε σ' ὅλα τὰ μέρη ποὺ ἐζήσα. Καὶ εἶδα τὴν ἀμαρτωλὴ ζωή μου. Ἀπὸ κοντὰ ἐρχόταν ἕνας μαῦρος, ποὺ εἶχε σὰν πρόσωπο σκύλου κι ἔδειχνε εὐχαριστημένος γιὰ τὸ ὅτι ἤμουν τόσο ἐπιβαρυνμένος.

Ὁ Ἄγγελός μου ἔψαχνε με ἀγωνία καὶ φυλλομετροῦσε τὸ βιβλίο τῆς ζωῆς μου, μήπως καὶ βρῆ καμμιά καλὴ πράξι μου. Μαζί του ἀγωνιοῦσα κι ἐγὼ ὁ ἄθλιος. Ξαφνικὰ σταμάτησε σὲ μιὰ σελίδα καὶ χαρούμενος εἶπε:

- **Εἶναι ἀλήθεια πὼς ἔχει κάνει πολλές ἀμαρτίες, ἀλλὰ ἔχει σώσει δύο ἀνθρώπους. Ἐναν ἀπὸ τὸ νὰ κάνη φόνο καὶ τὸν ἄλλον ἀπὸ τὸν θάνατο!**

Τότε, με ἐντολὴ τοῦ Κυρίου ἐπανῆλθα στὴν ζωή, γιὰ νὰ μετανοήσω καὶ νὰ σωθῶ. Ἔτσι μοῦ εἶπε ὁ Ἄγγελος.

- **Καὶ πὼς ἔσωσες ἐσὺ δύο ἀνθρώπους;... ρώτησαν με ἐνδιαφέρον οἱ παριστάμενοι.**

Τότε με σεμνὴ καὶ ταπεινὴ φωνὴ τούς εἶπε ὁ νεκραναστημένος:

- **Ἀδέλφια μου, αὐτὸ τὸ γεγονὸς οὔτε ποὺ τὸ θυμόμουν, ἀλλὰ μοῦ τὸ θύμισε ὁ Ἄγγελος. Νὰ σᾶς τὸ πῶ λοιπόν.**

Ἐνα χειμωνιάτικο βράδυ, ὅπως συνήθιζα, μπῆκα στὸ καφενεῖο τοῦ χωριοῦ. Ἄλλοι ἔπιναν τὸ ποτό τους, ἄλλοι συζητοῦσαν. Πρόσεξα λοιπὸν ἕναν νεαρὸ ποὺ καθόταν μόνος καὶ φαινόταν καὶ ξένος καὶ εἶπα στὸν καφετζῆ νὰ τὸν κερᾶση ἕνα οὔζο ἀπὸ μένα.

Ἔτσι καὶ ἔγινε. Σὲ λίγο πῆγα, κάθισα κοντά του, καὶ πιάσαμε κουβέντα πολὺ ἐνδιαφέρουσα. Συγκινημένος ἀπὸ τὸ ἐνδιαφέρον μου, ἄρχισα καὶ ξανοιγόταν. Ποῦ καὶ ποῦ κοίταζε τὸ ρολοῖ καὶ ἀναστενάζε. Τὸν κοίταξα με συμπάθεια καὶ τὸν παρακίνησα νὰ μοῦ πῆ τί τὸν βασάνιζε.

Καί... ὦ, τοῦ θαύματος! Μοῦ ἐκμυστηρεύθηκε πὼς κάποιος τὸν εἶχε πληρώσει γιὰ νὰ παραφυλάξῃ ἕναν ἀπὸ τοὺς χωριανούς νὰ τὸν σκοτώσῃ, ἐνῶ θὰ γύριζε σπῆτι του! Ἀνατρίχιασα!

- **Παιδί μου, τοῦ εἶπα, μὴν τὸ κάνης αὐτὸ καὶ καταστρέψῃς καὶ τὴν ψυχὴ σου καὶ τὴν ζωή σου. Μὴ γίνης φονιάς! Μὴ, παιδί μου, γιὰ τὸν Θεό!...**

Ἄκουγα τὸν ἑαυτό μου νὰ μιλάῃ γιὰ τὸν Θεὸ καὶ δὲν τὸ πίστευα! Οὔτε ξέρω τί ἄλλο εἶπα στὸν νεαρὸ, ὁ ὁποῖος τελικὰ συνῆλθε καὶ μοῦ εἶπε:

- **Τ**ὶ πῆγα νὰ κάνω, μπάρμπα μου! **Ὁ** Θεὸς σὲ ἔστειλε δίπλα μου ἀπόψε! **Θ**ὰ πάω σ' αὐτὸν ποῦ μ' ἔβαλε νὰ κάνω φόνο καὶ θὰ τοῦ πετάξω τὰ καταραμένα λεφτά του, στὸ πρόσωπό του.

Ἄνακουφίστηκα. **Σ**φίξαμε τὰ χέρια καὶ χάθηκε μὲς στὸ σκοτάδι, χωρὶς νὰ μοῦ πῆ τὸ ὄνομά του. **Ἐ**γὼ βέβαια, ἐνῶ μὲ εἰλικρίνεια συμβούλευσα στὸ καλὸ τὸν νεαρό, συνέχισα τὶς ἀμαρτωλὲς συνήθειές μου, μέχρι ποῦ πῆρα κι ἐγὼ τὸ σωτήριο αὐτὸ μάθημα ἀπὸ τὸν Φιλάνθρωπο Θεό. **Π**οτὲ δὲν πίστευα πὼς αὐτὸ τὸ γεγονὸς θὰ γινόταν ἀφορμὴ νὰ σωθῶ κι ἐγώ! **Δ**οξασμένος ὁ Κύριος!...

* * *

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐζήσε ἄλλα δέκα χρόνια μὲ μεγάλη μετάνοια καὶ ἀρετή! **Ἐ**γίνε παράδειγμα γιὰ τὸ χωριό. **Αὐ**τὰ μᾶς ἔλεγε ὁ πατέρας μου, εἶπε τελειώνοντας ἡ σεβαστὴ ἡλικιωμένη κυρία.

Πόση σωτήρια δύναμη ἔχει ἓνας καλὸς λόγος, ἓνας λόγος τοῦ Θεοῦ! **Ἄ**λλὰ καὶ πόσο ἐπιθυμεῖ ὁ Θεὸς τὴν σωτηρία μας! **Ἄ**ναζητεῖ νὰ βρῆ μιὰ ἀφορμὴ γιὰ νὰ μᾶς σώσει!

□

(*) Ἡ Μεγαλόχαρη Παναγία, ἡ Βαρνάκοβα, Θαύματα τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ ἡ Παράκλησή Της, σελ. 110-113, 2011. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

